

Ramon Guillem

Carn d'oblit

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

Deixa-la dormir, per què
despertar-la? Sembla tan feliç
essent carn d'oblit!

CARN D'OBLIT

A Mercè i Raimon, el meu fill

*A claridade coroa-se de cinza, eu sei:
é sempre a tremer que levo o sol à boca*

EUGÉNIO DE ANDRADE

*Me dirai-je ce que signifie ce soleil, et
quelles énigmes propose tant de lumière?*

PAUL VALÈRY

CARN D'OBLIT

En nàixer el dia
naix també la mort.

Amagada entre els llençols,
ni recordaves
el seu desig de ser dolor insaciable,
malson de suor i freda fosca.

Deixa-la dormir, per què
despertar-la? Sembla tan feliç
essent carn d'oblit!

SENSE AIRE

Un vent eixordador,
un flagell que fueteja
l'inquietant angoixa de la calitja,
la mudesa d'un sol que es desmaia.
No hi ha pau
en aquest aldarull inquiet.
I la pell, tan antiga
com la mar que ara s'ofega
en el seu vòmit d'aigua,
a males penes alena.
Tant d'ocell que no s'escolta.
Tants pulmons com una mina sense aire.

DIANA

I si obrim el cor
ens glaçarà el vent recelós
amb el pànic
d'una brusca rufaga?

Ens sotjarà la mort
com el comiat fidel
que burxa i dilata
les esquerdes del cos?

O serem la diana,
el blanc en l'ull
del cruel caçador?

TARDOR

De nou, ha vingut la tristesa.
Amb el poltre d'or de l'estiu
exhaust sobre l'herba,
amb tota la set eixuta.
Enfora la nit és blava,
i quasi res pot guarir-nos
d'aquest desencís
entre els llavis soterrat.
Encara el fred és sols una ficció,
però ja no hi és aquell cos nu
per qui tant delies entre les roques,
mentre els ocells, com ulls tancant-se,
amaguen del dia les seues ales.
És com un fibló invisible,
un silenci que es resisteix a ser fúria,
l'espurna d'una fosca
que a mesura que s'encén
comença a extingir-se.

CRUÏLLA

Ja no recorde
com era ser jove.
Fa tants anys d'això!
I encara que ja hi siga a la vora,
també ignore què és la vellesa.
Ara mateix
em trobe en una difícil cruïlla,
com si volguera ser la baula
de dos mons irreconciliables.
Segur que aquell era jo?
Segur que aquella ombra esvaïda
també seré jo?
El present és com el llom del gat
que desitja la carícia,
però sempre
és a punt d'esmunyir-se.